

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

SECȚIA A TREIA

CAUZA COBZARU împotriva ROMÂNIEI

(Cererea nr. 48254/99)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

26 iulie 2007

DEFINITIVĂ

26/10/2007

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile prevăzute de articolul 44 § 2 al Convenției. Poate suferi modificări de formă.

În cauza Cobzaru împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei Camere formate din:

Dna. E. FURA-SANDSTRÖM, *Președinte,*

Dl. C. BÎRSAN,

Dna. A. GYULUMYAN,

Dl. E. MYJER,

Dl. DAVID THÓR BJÖRGVINSSON,

Dna. I. ZIEMELE,

Dna. I. BERRO-LEFÈVRE, *judecători,*

și dl. S. QUESADA, *Grefier de Secție,*

După deliberare privată la 5 iulie 2007,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURĂ

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 48254/99) introdusă la Curte împotriva României în temeiul Articolului 34 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (“Convenția”) de un cetățean român, dl. Belmondo Cobzaru (“reclamantul”), la 11 mai 1999.

2. Reclamantul a fost reprezentat succesiv de d-na M. Macovei, avocat practicant în București, de Comitetul Român Helsinki, o asociația cu sediul în București, de Centrul European pentru Drepturile Romilor, o asociație cu sediul în Budapesta (Ungaria). Guvernul Român ("Guvernul") a fost reprezentat succesiv de Agentul acestuia, d-na B. Rămășcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe, și de co-agentul său, dna R. Pașoi, de asemenea de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Reclamantul a susținut, în esență, că a fost supus unui tratament inuman și degradant pe când se afla reținut de poliție, cu încălcarea Articolului 3 din Convenție; că autoritățile nu și-au îndeplinit obligația de a efectua o cercetare promptă, imparțială și eficientă a susținerilor de maltratare, de asemenea cu încălcarea Articolului 3; și că nu a primit o soluție efectivă în baza legislației naționale pentru susținerile sale de maltratare, cu încălcarea Articolului 13 din Convenție. Reclamantul s-a plâns de asemenea de o încălcare a Articolelor 6 și 14 considerate în coroborare cu Articolele 3 și 13 din Convenție.

4. La 22 mai 2001 Curtea a hotărât să notifice Cererea către Guvern.

5. La 23 iunie 2005 Curtea a hotărât, în temeiul prevederilor Articolului 29 § 3 din Convenție, să examineze fondul Cererii în același timp cu admisibilitatea acesteia.

6. Reclamantul și Guvernul au depus fiecare observații pe fond (Regula 59 §1). Părțile au răspuns în scris observațiilor fiecăreia.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

7. Reclamantul, Belmondo Cobzaru, este un cetățean român, născut în 1973. Locuiește în orașul Mangalia (Constanța).

1. Faptele așa cum au fost prezentate de reclamant

8. La data de 4 iulie 1997 în jurul orelor 7.30 p.m. reclamantul și prietena sa Steluța M. au ajuns la apartamentul unde locuiau împreună și care îi aparținea lui Steluța. Reclamantul a plecat apoi din apartament pentru aproximativ 20 de minute să ia niște bani, deoarece el și Steluța plănuiau să iasă în oraș în acea seară. Totuși, când s-a întors, a găsit ușa încuiată. A întrebat vecinii dacă o văzuseră pe Steluța, dar i s-a spus că nimeni nu o văzuse. Temându-se că ar fi putut încerca să-și ia viața, deoarece mai făcuse acest lucru în trecut, reclamantul a forțat ușa apartamentului în prezența vecinei sale, Rita G. Nu a găsit pe nimeni acolo, așa că a decis să meargă la poliție spre a se interesa de soarta acesteia. Pe când ieșea din bloc, l-a întâlnit pe cumnatul lui Steluța, Crinel M., însoțit de trei bărbați înarmați cu cuțite, care au încercat să-l atace, dar de care a reușit să scape.

9. La 4 iulie 1997 în jurul orelor 8 p.m. Crinel M. a sunat la poliție și a depus o plângere împotriva reclamantului. Conform plângerii, reclamantul încercase să pătrundă cu forța în apartamentul lui Steluța, dar fugise când a

apărut Crinel M. Plângerea a fost certificată de ofițerul de poliție Dumitru CA.

10. Dumitru CA a trimis o patrulă de poliție spre a efectua o cercetare la fața locului asupra faptelor reclamate de Crinel M. Procesul verbal redactat de patrula de poliția a concluzionat că nu existau urme de scotocire sau de violență în apartament. Rita G., care a fost de față la cercetări, a declarat că reclamantul pătrunsese în apartament în prezența sa, temându-se că Steluța s-ar fi putut sinucide.

11. La scurt timp după ce a scăpat de Crinel M., anume între orele 8 și 9 p.m., reclamantul a aflat că poliția îl caută și a mers la Secția de Poliție a orașului Mangalia, însoțit de vara sa, Venușa L.

A raportat către ofițerul de poliție de serviciu, Dumitru CA., că unii indivizi încercaseră să-l bată pe când ieșea din apartamentul său, și că deși reușise să scape, încă se temea că Crinel M. ar putea să-l bată. După ce și-a prezentat cartea de identitate, i s-a spus să aștepte. De față erau și alți polițiști.

12. În jurul orei 10 p.m. ofițerii de poliție Gheorghe G., Curti D. și Ion M. s-au întors de la cercetarea la fața locului pe care o efectuaseră la apartamentul lui Steluța. Gheorghe G. l-a apucat pe reclamant de păr și l-a tras la etaj într-un birou. Gheorghe G. și Curti D. l-au lovit cu pumnii în cap până ce a început să-i sângereze nasul, și a fost aruncat la pământ și lovit cu picioarele. I s-a pus un ziar pe ceafă și a fost lovit cu un baston de lemn.

Patru ofițeri în civil au observat atacul, dar nu au luat măsuri spre a-l împiedica sau a-l opri. Poliția i-a spus reclamantului că faptul că tatăl său era conducătorului unei asociații locale a romilor nu avea să-l ajute și l-au forțat să semneze o declarație potrivit căreia fusese bătut de Crinel M. și de alți indivizi. Apoi i s-a spus să plece și să revină a doua zi. Poliția i-a reținut cartea de identitate.

13. Reclamantul a plecat, dar deoarece se simțea foarte slăbit, s-a oprit și s-a așezat în fața secției de poliție. Gheorghe G. a ieșit și i-a spus să plece acasă. Văzând că reclamantul era într-o stare gravă, Venușa l-a invitat cu ea și i-a oferit o cafea. Reclamantul i-a arătat cucuiele de pe cap și celelalte semne de lovituri de pe spate.

14. Mai târziu în acea seară reclamantul a fost internat la secția de urgențe a Spitalului din Mangalia cu răni diagnosticate ca traumatism cranio-cerebral. A fost transferat la Spitalul Județean Constanța unde i s-a efectuat o radiografie. A fost informat că era necesară o scanare suplimentară, dar aceasta nu a mai fost efectuată niciodată.

15. La 7 iulie 1997 reclamantul a fost externat din spital, conform afirmațiilor la cererea cuiva al cărui nume personalul spitalului nu-l putea dezvălui.

16. La 8 iulie 1997 reclamantul a fost examinat de un expert medic legist La Institutul Medico-Legal din Constanța, care a scris în raportul său că reclamantul avea dureri puternice de cap și de stomac, greutate la mers,

contuzii la ambii ochi, pe degete, pe spatele mâinii sale drepte, pe piept, pe coapsa dreaptă și pe pulpă, și un hematom la cap. Raportul a conchis că rănila fuseseră cauzate prin lovituri cu “obiecte cauzatoare de dureri și dure”. Doctorul a spus că reclamantul avea să necesite 14-15 zile spre a-și reveni.

17. La 8 iulie 1997 reclamantul a depus o plângere la șeful Secției de Poliție din Mangalia împotriva ofițerilor de poliție Curti D. și Gheorghe G.. A afirmat că după ce reușise să scape de Crinel M. și prietenii acestuia, se dusesse acasă, dar deoarece aflate că este căutat de poliție, se dusesse la secția de poliție. Acolo, Gheorghe G. și Curti D. l-au bătut și l-au obligat să semneze o declarație, după care i-au spus să meargă acasă și să revină a doua zi.

Plângerea a fost înregistrată pe 9 iulie 1997 și transmisă maiorului P.

18. La 10 sau 11 iulie 1997 maiorul P. a luat declarații scrise de la ofițerii de poliție implicați în interogarea reclamantului: Gheorghe G., Curti D. și Ion M. Toți ofițerii de poliție au negat, în termeni succinți, că l-ar fi bătut pe reclamant. Nici unul dintre ei nu a menționat că ar fi văzut contuzii pe fața reclamantului la sosirea acestuia la secția de poliție. Declarațiile aveau data de 11 iulie, dar maiorul P. le-a certificat ca fiind date pe 10 iulie.

19. Într-o declarație certificată de maiorul P. ca fiind dată pe 11 iulie 1997, Dumitru CA., un ofițer de poliție de serviciu la data de 4 iulie 1997, a

explicat că la orele 8.15 p.m. primise un telefon de la Crinel M., care îi spusese că reclamantul intrase cu forța în apartamentul lui Steluța M. și ulterior fugise. Ofițerul de serviciu a trimis apoi la apartament o patrulă de poliție, formată din trei ofițeri de poliție: Gheorghe G., Curti D. și Ion M. Între timp reclamantul a ajuns la secția de poliție, însoțit de vara sa, Venușa L. El i-a spus lui Dumitru CA. că intrase cu forța în apartament pentru că crezuse că prietena sa se afla înăuntru. La ieșire, pe casa scărilor din bloc, un număr de indivizi s-a apropiat de el, încercând să-l prindă, dar fugise și venise la poliție spre a evita să fie bătut de aceștia. Ofițerul de poliție i-a spus reclamantului și verișoarei acestuia să aștepte în sala de așteptare. Ofițerul de poliție Gheorghe C. se afla de asemenea acolo. În jurul orei 10 p.m. patrula de poliție a revenit de la apartament și l-a luat pe reclamant în biroul lor de la primul etaj pentru interogatoriu. După aproximativ o jumătate de oră, reclamantul a fost trimis acasă și i s-a cerut să revină a doua zi de dimineață. Dumitru CA. nu a făcut nici o mențiune despre contuziile pe care se presupunea că reclamantul pe față la sosirea la secția de poliție.

20. Printr-o adresă din data de 10 iulie 1997 maiorul P. a transmis dosarul de cercetări preliminare la Parchetul Militar din Constanța. Dosarul cauzei cuprindea următoarele documente:

(i) o declarație nedată a reclamantului conform căreia, după ce plecase din apartamentul lui Steluța în seara de 4 iulie 1997, se întâlnise cu rudele acesteia, care îl bătuseră;

HOTĂRÂREA COBZARU împotriva ROMÂNIEI

(ii) procesul verbal din data de 4 iulie 1997, orele 8.15 p.m. întocmit de ofițerul de poliție Dumitru CA. prin care se declara că Crinel M. reclamase la poliție că reclamantul pătrunsese în apartamentul lui Steluța (vezi paragraful 9 de mai sus);

(iii) o declarație din data de 4 iulie 1997 a lui Crinel M. din care reieșea că îl amenințase pe reclamant în seara de 4 iulie 1997 și chiar că aruncase cu o piatră în acesta, dar care nu își nimerise ținta, dar că în mod sigur nu îl bătuse;

(iv) cercetarea de la fața locului din data de 4 iulie 1997;

(v) o declarație din data de 4 iulie 1997 a lui Rita G., care confirma afirmațiile reclamantului, anume că în jurul orei 6 p.m., pătrunsese în apartamentul lui Steluța în prezența ei, din preocupare că s-ar fi putut sinucide, și că plecase când a văzut că Steluța nu era acolo; nu se menționa nimic despre vreo agresiune fizică împotriva reclamantului;

(vi) un proces verbal de poliție din data de 7 iulie 1997 emis de Gheorghe G., cu lista hainelor aparținând lui Steluța despre care se susținea că fuseseră rupte de reclamant la 28 iunie 1997;

(vii) o notificare scrisă emisă la 7 iulie 1997 de poliție cerând ca Institutul Medico - Legal să o examineze pe Steluța M., care “fusese bătută de Cobzaru Belmondo la 3 iulie 1997”;

(viii) Declarația lui Steluța din data de 9 iulie 1997 din care reieșea că la 3 iulie reclamantul o bătuse pe când se afla în apartamentul lui, și că la

4 iulie o dusesse la apartamentul ei și îi spusese să nu plece; de îndată ce el plecase, Steluța ieșise pe acoperișul clădirii unde a rămas aproximativ două ore; de acolo îl văzuse pe reclamant înapoindu-se și pătrunzând cu forța în apartament; negăsind pe nimeni, plecase. Steluța a mai declarat că pe când reclamantul părăsea clădirea, s-a întâlnit cu Crinel M., care “l-a bătut, întrebându-l de ce pătrunsese cu forța în apartament”; nu se dădeau detalii legate de presupusa bătaie; la finalul declarației a menționat din nou că reclamantul pătrunsese în apartamentul ei cu o șurubelniță pe care o împrumutase de la un vecin, dar când l-a văzut pe Crinel M., a fugit;

(ix) o declarație din data de 9 iulie 1997 a lui Elena, mama lui Steluța, conform căreia relația dintre reclamant și Steluța se deteriorase deja; la 28 iunie 1997 reclamantul rupsese niște haine care îi aparțineau lui Steluța și la 4 iulie 1997, în timp ce Steluța se afla pe acoperișul clădirii, reclamantul pătrunsese cu forța în apartament dar nu furase nimic;

(x) declarațiile din datele de 10 sau 11 iulie 1997 date de ofițerii de poliție Gheorghe G., Ion M., Curti D. și Dumitru CA. (vezi paragrafele 18 și 19 de mai sus).

21. La 17 iulie 1997 reclamantul și tatăl său, președintele Asociației Romilor din Mangalia, a depus o plângere la Departamentul pentru Minorități Naționale și a solicitat o investigație referitor la ofițeri de poliție care îl bătuseră pe reclamant. Au prezentat un certificat medical emis pe 8 iulie 1997, o copie a unui articol de ziar care descria afirmațiile

reclamantului cu privire la maltratare și declarațiile lui Venușa, care îl însoțise pe reclamant la secția de poliție la 4 iulie 1997 și care îl văzuse ieșind din secția de poliție suferind de dureri cumplite. Reclamația a fost transmisă către Parchetul Militar din Constanța la 23 iulie 1997.

22. La 21 iulie 1997 tatăl reclamantului a depus o reclamație la Parchetul Militar din Constanța.

23. Pe 28 iulie 1997 reclamantul a depus o plângere penală separată la Parchetul Militar București. El mai solicita daune pecuniare și ne-pecuniare. Plângerea a fost înregistrată în aceeași zi la Parchetul General și transmisă la 14 august 1997 la Parchetul Militar Constanța.

24. La 18 august 1997 procurorul militar însărcinat cu cercetările a luat un interogatoriu ofițerilor de poliție și reclamantului. Ofițerii de poliție Curti D. și Gheorghe G. și-au menținut declarațiile date la poliția din Mangalia, și reclamantul și-a menținut susținerile de maltratare. Mai mult, s-a plâns că fusese forțat să semneze o declarație potrivit căreia fusese lovit de Crinel Marin și de celelalte rude ale prietenei lui.

25. La 18 septembrie 1997 procurorul militar a luat o declarație de la Venușa L. Ea a declarat că pe 4 iulie 1997 ea și o prietenă, Valentina T., îl însoțiseră pe reclamant la secția de poliție și că aproximativ 30 de minute mai târziu reclamantul a ieșit și li s-a plâns că fusese bătut de poliție cu un baston de lemn. Le-a mai arătat și contuziile de pe mână, de pe spate și de pe degete.

26. La 29 septembrie 1997 Parchetul General din București a cerut procurorului militar din Constanța însărcinat cu cercetările să finalizeze cercetarea și să dea o concluzie definitivă până la 12 decembrie 1997.

27. La 6 octombrie 1997 procurorul militar din Constanța s-a deplasat la Secția de Poliție din orașul Mangalia, unde a luat declarații de la următorii martori:

(i) martorii Amet F. și Nuri M. au declarat că auziseră că avusese loc o altercație între Crinel M. și reclamant; Amet F. a mai declarat că l-a văzut pe Crinel M. urmărindu-l pe reclamant cu o piatră în mână;

(ii) ofițerul de poliție Dumitru CI., care a dat o declarație scrisă conform căreia se afla la secția de poliție la 4 iulie 1997 când reclamantul a ajuns acolo în jurul orelor 9.30 p.m., și a văzut că reclamantul avea contuzii pe față când a intrat în secția de poliție; el i-a explicat ofițerului de poliție de serviciu, Dumitru CA., că fusese lovit de cineva pe când pătrundea cu forța în apartament;

(iii) Ion M. a fost din nou interogat și a declarat de această dată că atunci când reclamantul a ajuns la secția de poliție, în jurul orelor 9.30 p.m., avea contuzii pe față și a declarat că fusese lovit de cineva pe când pătrundea cu forța în apartament;

(iv) ofițerul de poliție Marius I., care participase și el la cercetarea la fața locului la apartamentul lui Steluța la 4 iulie 1997, a declarat că reclamantul ajunsese la secția de poliție după ce echipa de polițiști se întorsese de la

cercetarea de la fața locului și că a observat că reclamantul avea evidente contuzii pe față, care fuseseră cauzate de curând;

(v) Crinel M. a confirmat că la 4 iulie 1997 îl văzuse pe reclamant pătrunzând cu forța în apartamentul lui Steluța și după ce a făcut o încercare nereușită de a-l prinde pe reclamant, a reușit doar să arunce cu câteva pietre în el, care își rataseră ținta; a mai confirmat că unii vecini fuseseră martori la incident, inclusiv Rita G.

Procurorul nu a pus nici o întrebare ofițerilor de poliție care prezentaseră declarații scrise.

28. La 12 noiembrie 1997 procurorul militar din Constanța a refuzat să înceapă urmărirea penală cu privire la plângerile reclamantului împotriva ofițerilor de poliție Gheorghe G. și Curti D., pe motiv că faptele nu fuseseră confirmate. Procurorul a observat că atât reclamantul cât și tatăl lui erau cunoscuți ca “elemente antisociale înclinate către violență și furt”, în conflict constant cu “ceilalți membri al grupului lor etnic” și în acest context în seara zilei de 4 iulie 1997 reclamantul a pătruns cu forța în apartamentul prietenei lui și i-a distrus acesteia multe haine. A mai constatat că, în baza mai multor mărturii, inclusiv acelea ale ofițerilor de poliție de la secția de Poliție din Mangalia, prietena reclamantului, mama ei și Nuri M., reclamantul fusese lovit de Crinel M. pentru că pătrunsese în apartamentul lui Steluța. Procurorul a constata că “din motive evidente” Crinel M., “de asemenea țigan”, negase că l-ar fi bătut pe reclamant. Procurorul a

considerat că declarația dată de Venușa L., din care reieșea că reclamantul ieșise din secția de poliție cu contuzii pe mai multe părți ale corpului, nu putea fi luată în considerație deoarece și ea era tot țigancă – și, mai mult, verișoara reclamantului – și deci mărturia ei era nesinceră și subiectivă.

29. Prin hotărâri separate din 26 februarie și 27 iulie 1998 procurorul de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Județean Mangalia a întrerupt procedurile inițiate împotriva reclamantului de prietena sa și de cumnat pentru atac fizic și daune materiale.

30. La 4 martie 1998 reclamantul a făcut plângere împotriva hotărârii din 12 noiembrie 1997 prin care se refuza începerea cercetării penale. Apelul a fost înregistrat la 11 martie 1998 de secția militară a Parchetului. Aceasta l-a trimis procurorului militar de pe lângă Curtea de Apel București, care, la rândul său, a trimis-o înapoi Procurorului Militar Șef din Constanța.

31. La 4 mai 1998 Procurorul Militar Șef din Constanța a respins apelul reclamantului pe motiv că nu se aduseseră nici un fel de dovezi că ofițerii de poliție îl bătuseră pe reclamant, “un țigan de 25 de ani” “bine cunoscut pentru că provoacă scandaluri și întotdeauna se implică în lupte”. A constatat că, dimpotrivă, rănilor reclamantului “e posibil să fi fost cauzate în timpul altercației pe care o avusese cu membri din propriul grup etnic. De fapt, existau indicații că tatăl tânărului, care fusese foarte insistent în baza titlului ipotetic de lider al unei asociații etnice locale, încercase să folosească plângerea împotriva polițiștilor spre a stinge celălalt conflict”.

32. La 23 septembrie 1998 reclamantul a făcut recurs la secția militară a Parchetului.

33. La 18 noiembrie 1998 Procurorul Șef al secției militare a Parchetului l-a informat că recursul fusese respins și că hotărârea era definitivă.

2. Faptele așa cum au fost prezentate de Guvern

34. Guvernul a arătat că reclamantul fusese bătut de Crinel M. și că aceste fapte fuseseră confirmate de unii martori audiați în timpul cercetării, în special de prietena reclamantului, care văzuse cum reclamantul era bătut de Crinel M. de pe acoperișul blocului, și de cei trei ofițeri de poliție, care remarcaseră semne de violență foarte recente pe fața reclamantului când acesta a ajuns la secția de poliție. Guvernul a arătat în acest sens că susținerea reclamantului că avea contuzii pe față a fost contrazisă de examinarea medico-legală, care nu a arătat astfel de semne.

35. Guvernul a mai negat de asemenea că maiorul P. pre-datase declarațiile date în fața lui la 10 iulie de ofițerii de poliție interogați, și a considerat că data de 11 iulie 1997 pe care ofițerii de poliție au trecut-o în declarațiile lor era evident o eroare.

II. LEGISLAȚIA ȘI PRACTICA INTERNE RELEVANTE ȘI SURSELE INTERNAȚIONALE

1. Legislația și practica interne relevante

36. Prevederile relevante ale Codului de Procedură Penală în vigoare la vremea respectivă când au avut loc faptele sună după cum urmează:

Articolul 10

“Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă

(a) fapta nu există;

(...)

(c) fapta nu a fost săvârșită de învinuit sau de inculpat;

...”

Articolul 14

Acțiunea civilă are ca obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului, precum și a părții responsabile civilmente.

Acțiunea civilă poate fi alăturată acțiunii penale în cadrul procesului penal, prin constituirea persoanei vătămate ca parte civilă.”

Articolul 15

“ Persoana vătămată se poate constitui parte civilă...

HOTĂRÂREA COBZARU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

Constituirea ca parte civilă se poate face în cursul urmăririi penale, precum și în fața instanței de judecată ...

Articolul 22

“Hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia.”

Articolul 19

“(1) Persoana vătămată care nu s-a constituit parte civilă în procesul penal poate introduce la instanța civilă acțiune....

“(2) Judecata în fața instanței civile se suspendă până la rezolvarea definitivă a cauzei penale....”

Articolul 278

“Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ... se rezolvă de prim-procurorul parchetului. În cazul când măsurile și actele sunt ale prim-procurorului ... plângerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior...”

Articolul 343 § 3

“În caz de condamnare, achitare sau încetare a procesului penal, instanța se pronunță prin aceeași sentință și asupra acțiunii civile.

Nu pot fi acordate despăgubiri civile în cazul când achitarea s-a pronunțat pentru că fapta imputată nu există, ori nu a fost săvârșită de inculpat.”

37. În hotărârea sa nr. 486 din 2 decembrie 1997, Curtea Constituțională a decis că Articolul 278 din Codul de Procedură Penală era constituțional numai în măsura în care nu refuza nici unei persoane nemulțumite de o de

soluție pronunțată de către Parchetul accesul direct la o instanță de judecată conform Articolului 21 din Constituție.

38. Legea nr. 281 din 24 iunie 2003 a modificat Codul de procedură penală. A introdus, *inter alia*, Articolul 278(1) care reglementa apelurile în instanțe împotriva deciziei procurorului. Prescrie limita de timp pentru a depune un apel, instanța competentă și procedura ce trebuie urmată.

39. Prevederile relevante din Codul civil sunt formulate după cum urmează:

Articolul 998

“ Orice fapta a omului, care cauzează altuia prejudiciu, obliga pe acela din a cărui greșeală s-a ocazionat, a-l repara.”

Articolul 999

“ Omul este responsabil nu numai de prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa, dar si de acela ce a cauzat prin neglijenta sau prin imprudenta sa..”

40. Guvernul a prezentat un număr de cazuri în care instanțele de judecată interne au hotărât că soluția procurorului, bazată pe Articolul 10 (b) din Codul de procedură penală, de a nu începe urmărirea penală din cauza absenței intenției – ca element delictual – nu a împiedicat instanțele civile să examineze o plângere civilă care reieșea din comiterea faptei de persoana în cauză.

41. Guvernul a prezentat un singur caz, vechi din 1972, în care Curtea Supremă a hotărât că soluția procurorului, bazată de data aceasta pe Articolul 10 (a) și (c) din Codul de procedură penală, de a nu începe urmărirea penală ținând seama că faptele nu au fost comise de loc sau nu au fost comise de inculpat, nu ar trebui să împiedice instanțele civile de la examinarea unei plângeri civile ce reiese din comiterea aceleiași fapte de persoana în cauză. Totuși, decizia Curții Supreme se referea numai la problema competenței și nu specifica dacă exista o prevedere legală care oferea o șansă de reușită unei astfel de acțiuni.

42. Opinia comună a specialiștilor în procedură penală este că o instanță civilă nu poate examina o acțiune civilă introdusă împotriva unei persoane contra căreia procurorul a refuzat să înceapă urmărirea penală din motivele prezentate în Articolul 10 (a) și (c) din Codul de procedură penală că faptele nu au fost comise de loc sau nu au fost comise de inculpat (vezi *Drept Procedural Penal – Partea Generală*, Gheorghe Nistoreanu și Alții, p. 72, București 1994, și *Tratat de Drept Procedural Penal – Partea Generală*, Nicolae Volonciu, pag. 238-39, București 1996).

43. Opinia comună a specialiștilor în procedură civilă și a unor specialiști în procedură penală este că soluția procurorului prin care refuză începerea urmăririi penale sub motivele menționate în paragraful precedent, nu împiedică o instanță civilă de la a examina o acțiune civilă introdusă împotriva inculpatului și de la a-și face propria apreciere a faptelor care au

fost comise și de către cine. Totuși, opinia este că atunci când fac această apreciere, instanțele civile trebuie să se bazeze pe concluziile procurorului prezentate în soluția de neîncepere a urmăririi penale (vezi *Acțiunea Civilă și Procesul Penal*, Anastasiu Crișu, RRD nr. 4/1997, și *Drept Procedural penal*, Ion Neagu, p. 209, București 1988).

2. *Documente internaționale asupra situației comunității Roma în România*

44. În Rezoluția sa nr. 1123/1997 cu privire la onorarea obligațiilor și angajamentelor de către România, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei a cerut Guvernului Român “să promoveze o campanie împotriva rasismului, xenofobiei și intoleranței și să ia toate măsurile adecvate pentru integrarea socială a populației Roma”.

45. Comisia Uniunii Europene a observat în Raportul pe 1998 cu privire la progresul României în vederea Aderării, că “discriminarea împotriva marii comunități Roma din România rămâne larg răspândită” și că “în general, protecția minorităților în România rămâne satisfăcătoare, cu excepția majoră a Roma”.

46. În Raportul său periodic cu privire la progresul României în vederea Aderării din 8 noiembrie 2000, Comisia Europeană a declarat, *inter alia*, că

“Romii rămân supuși unei ample discriminări în întreaga societate românească. Totuși, angajamentul Guvernului de a aborda această situație rămâne scăzut și s-au înregistrat puține progrese substanțiale în acest domeniu de la ultimul raport regulat”.

47. În publicația sa “Roma – Justiția Întârziată, Justiția Refuzată”, publicată în 1998, Amnesty International a raportat cazuri de ucideri, bătăi și alte forme de maltratare a Roma și a criticat eșecul funcționarilor din domeniul aplicării legii în protejarea Roma de violența rasistă din România.

48. Rapoartele Anuale ale Departamentului SUA cu privire la România din 2000 până în 2006 au raportat brutalitatea de rutină a poliției – inclusiv bătăile – și hărțuirea rasială a populației Roma, și a notat că cercetările abuzurilor poliției erau în general îndelungate, neconcludente și arareori au avut ca rezultat urmărirea sau pedepsirea.

49. În cel de-al doilea raport al său cu privire la România adoptat la 22 iunie 2001, Comisia Europeană împotriva Rasismului și Intoleranței (ECRI) a considerat că:

“Grave probleme ... persistă în întreaga țară în privința atitudinilor și comportării poliției față de membrii comunității Roma/țigănești. ECRI deplânge în special faptul că situațiile de violență a poliției împotriva membrilor comunității Roma/țigănești, inclusiv folosirea armelor de foc, continuă să aibă loc, și să ducă la răniri grave, uneori letale...”

Astfel de abuzuri, deși bine documentate și raportate autorităților de organizațiile nonguvernamentale și persoane individuale, nu par să fie cercetate în detaliu sau sancționate: cazurile care sunt cercetate sunt de obicei respinse...”

50. La 24 iunie 2005 ECRI a adoptat un al doilea raport cu privire la România, în care a declarat următoarele cu privire la progresele făcute de autoritățile române în ameliorarea situației romilor:

HOTĂRÂREA COBZARU împotriva ROMÂNIEI

“...În ceea ce privește existența unui organism responsabil cu examinarea plângerilor făcute contra ofițerilor de poliție sau a funcționarilor din domeniul aplicării legii, autoritățile române au comunicat ECRI că a fost pusă în mișcare o procedură în acest scop chiar în cadrul Ministerului de Interne însuși. [...] Totuși, cu toate că autoritățile române au recunoscut că numeroși ofițeri de poliție au fost arestați pentru comportare inadecvată, nu au prezentat nici o informație despre victime. Mai mult, ECRI observă cu îngrijorare că în ciuda existenței acestor proceduri, autoritățile române au declarat că nu s-au înregistrat plângeri împotriva ofițerilor de poliție sau de aplicare a legii pentru fapte discriminatorii. Se întreabă de aceea dacă acest lucru nu reflectă o lipsă de încredere în rândurile publicului general în capacitatea autorităților de a pedepsi pe cei ce comit astfel de fapte.”

51. Într-un raport asupra primei sale vizite în România între 5 și 9 octombrie 2002, Comisarul Consiliului Europei pentru Drepturile Omului a declarat, *inter alia*, privitor la comunitatea romilor din România:

“47. Comunitatea romilor/țiganilor suferă mult de sărăcie, șomaj, lipsa școlarizării, lipsa accesului la asistența sanitară și justiție și de discriminare sub toate formele acesteia. De asemenea, conform organizațiilor romilor/țiganilor, una din preocupările crescânde ale acestei comunități este atitudinea "anti-romi/țigani", care câștigă teren atât în România cât și în Europa.”

52. În raportul său de urmărire asupra României pe perioada 2002-2005, Comisarul a descris după cum urmează situația generală a comunității romilor:

HOTĂRÂREA COBZARU împotriva ROMÂNIEI

“54. Conform recensământului din 2002, 535.250 persoane au fost înregistrate ca romi, reprezentând 2,5% din populația României. Totuși, UNHCR a apreciat în 2004 că populația Roma număra de fapt între 1,8 și 2,5 milioane de persoane.

[...]

56. Din punct de vedere general, situația romilor continuă să fie motiv de preocupare. ONG-urile și reprezentanții Comunității romilor continuă să raporteze violența din partea poliției și discriminarea și afirmă că mass-media și o parte a clasei politice răspândesc o imagine negativă a romilor.

[...]”.

LEGISLAȚIA

I. ADMISIBILITATEA

53. Guvernul a ridicat excepția de nerespectare a termenului de șase luni. Deși a recunoscut că articolul 278 din Codul de procedură penală prevede că se poate înainta o plângere contra soluției unui procuror la procurorul superior și apoi la Procurorul General, ei au susținut că plângerea reclamantului depusă la Parchetul General pe 23 septembrie 1998 nu era un remediu eficient. Ca urmare, limita de timp de șase luni stabilită de articolul 35 din Convenție începuse să curgă la 4 mai 1998, când Procurorul Militar Șef din Constanța a confirmat decizia de a nu începe urmărirea penală, și nu, așa cum a sugerat reclamantul, de la 18 noiembrie 1998, când secția militară a Parchetului General l-a informat că îi respinsese apelul.

A mai cerut Curții să respingă Cererea sub motiv că nu îndeplinește cerința epuizării căilor de atac interne conform articolului 35 § 1 din Convenție și a susținut că, în conformitate cu decizia Curții Constituționale nr. 486 din 2 decembrie 1997, reclamantul ar fi putut să înainteze o acțiune în fața unei instanțe contestând decizia procurorului militar de a nu începe urmărirea penală.

54. Reclamantul a susținut că urmasse pur și simplu legislație internă, care îi permitea să facă apel până la Parchetul General.

Ca răspuns la pretinsa posibilitate de a contesta în fața unei instanțe o decizie de a nu începe urmărirea penală, a subliniat că într-un număr de hotărâri adoptate de Curtea Supremă ulterioare deciziei Curții Constituționale din 4 mai 1998, s-a reținut că reclamațiile în fața unei instanțe de judecată contra deciziei unui procuror de a nu începe urmărirea penală erau inadmisibile.

55. Curtea observă că Articolul 278 din Codul de procedură penală prevede că soluția procurorului pot fi contestate în fața procurorului superior, ceea ce este exact ce reclamantul a făcut. Reamintește de asemenea că a mai respins o obiecție similară a Guvernului de neepuizare a căilor de atac interne într-un caz similar (vezi *Notar împotriva României* (hot.), nr. 42860/98, 13 noiembrie 2003). Curtea nu constată nici un motiv de a ajunge la o concluzie diferită în cazul de față. Ca urmare respinge obiecțiile Guvernului.

56. Curtea observă că Cererea nu este în mod manifest nefondată conform semnificației Articolului 35 § 3 din Convenție. Mai observă că nu este inadmisibilă din alte motive. Trebuie deci să fie declarată admisibilă.

II. PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE

57. Reclamantul s-a plâns că a fost supus unui rău tratament pe când se afla reținut de poliție, cu încălcarea Articolului 3 din Convenție, care are următorul conținut:

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.”

58. Guvernul a contestat afirmațiile reclamantului. El a susținut că reclamantul nu era arestat în mod formal, ci venise de bună voie la secția de poliție, unde nu a rămas mai mult de două ore. Poliția nu avea nici o obligație să îl supună pe reclamant la o examinare medicală spre a constata starea sa de sănătate la momentul sosirii la secția de poliție. A mai declarat că certificatul medico-legal prezentat de reclamant se referea numai la leziuni pe acele părți ale corpului care în mod normal sunt acoperite de haine. Nu se referea la contuzii pe fața reclamantului. Acest certificat era în concordanță cu declarația lui Venușa L., conform căreia la venirea sa la secția de poliție, reclamantul nu avea urme de violență pe părțile neacoperite ale corpului. Pe de altă parte, conform Guvernului, diferite elemente probatorii, cum sunt declarațiile date de Steluța M și de ofițerul de poliție Dumitru CI., arătau că reclamantul se luptase cu Crinel M. înainte de sosirea sa la secția de poliție. Guvernul a conchis că nu sunt suficiente probe spre a arăta că reclamantul era în stare bună de sănătate când a ajuns la secția de poliție.

59. Reclamantul a ripostat că se aflase reținut de poliție cel puțin pentru scopul Articolului 3, din moment ce nu ar fi putut părăsi clădirea fără permisiunea ofițerilor de poliție care îl interogau și ai reținuseră cartea de identitate. Ca urmare, autoritățile trebuiau să dea o explicație alternativă pentru rănilor de pe corpul său. Multe dintre răni erau la cap și la degete, și deci vizibile. Reclamantul a subliniat că afirmațiile Guvernului că rănilor fuseseră cauzate de Crinel M. era plină de neconcordanțe. În primul rând, Crinel M. însuși a negat că l-ar fi lovit pe reclamant, deși recunoștea că reclamantul “ar fi meritat-o”. Mai mult, nu s-au început niciodată cercetări împotriva lui Crinel M. pentru că îl atacase fizic pe reclamant, deși procurorul militar a făcut această constatare cu referire la rănilor de pe corpul reclamantului. Reclamantul a susținut că abia în octombrie 1997, la mai mult de patru luni după evenimente, unii ofițeri de poliție au declarat că văzuseră contuzii pe corpul său când ajunseseră la secția de poliție. Astfel de declarații ar putea deci fi apreciate ca încercări de a-și proteja colegii.

60. Curtea reiterează că Articolul 3 consacră una dintre valorile fundamentale ale societății democratice. Chiar în cele mai dificile circumstanțe, cum ar fi lupta contra terorismului sau criminalității, Convenția interzice în termeni categorici tortura sau tratamentele și pedepsele inumane sau degradante. Spre deosebire de majoritatea clauzelor substantive din Convenție și din Protocoalele nr. 1 și 4, Articolul 3 nu prevede excepții și nici o derogare de la acesta nu este admisibilă conform

articolului 15 din Convenție chiar și eventualitatea unei urgențe publice care amenință existența națiunii (vezi *Assenov și alții contra Bulgariei*, hotărâre din 28 octombrie 1998, *Rapoarte de Sentințe și Hotărâri* 1998 - VIII, p. 3288, § 93).

61. Maltratarea trebuie să atingă un nivel minim de gravitate dacă este să se încadreze în Articolul 3. Aprecierea acestui minim depinde de toate circumstanțele cauzei, cum ar fi durata tratamentului, efectele sale fizice sau mintale și, în unele cazuri, sexul, vârsta și starea de sănătate a victimei (vezi *Irlanda împotriva Marii Britanii*, hotărâre din 18 ianuarie 1978, Seria A nr. 25, p. 65, § 162; *Kudła împotriva Poloniei* [GC], nr. 30210/96, § 91, CEDO 2000-XI; și *Peers împotriva Greciei*, nr. 28524/95, § 67, CEDO 2001-III). Curtea a considerat tratamentul a fi “inuman” fiindcă, *inter alia*, a fost premeditat, a fost aplicat ore în șir și a cauzat fie răni corporale reale sau suferințe fizice sau mintale intense. A considerat tratamentul a fi “degradant” fiindcă era de natură a trezi victimei sentimente de teamă, spaimă și inferioritate care o puteau umili și înjosi (vezi *Kudła*, citat mai sus, § 92).

62. Apreciind dacă o anumită formă de tratament este “degradantă” în sensul articolului 3, Curtea va ține seamă de dacă scopul acestuia este de a umili și înjosi persoana respectivă și dacă, în măsura în care se referă la consecințe, a afectat în mod advers personalitatea lui sau a ei într-un mod incompatibil cu articolul 3 (vezi *Raninen împotriva Finlandei*, hotărâre din

16 decembrie 1997, *Rapoarte* 1997-VIII, pag. 2821, § 55). Totuși, absența oricărui astfel de scop nu poate elimina în mod concludent o constatare a unei încălcări a Articolului 3 (vezi *Peers*, citat mai sus, § 74). Suferința și umilirea implicate trebuie în orice caz să meargă dincolo de acel inevitabil element de suferință sau umilire legat de o formă dată legitimă de tratament sau pedepsire.

63. Curtea consideră că gradul contuziilor găsite de doctorii care l-au examinat pe dl. Cobzaru (vezi paragrafele 14 și 16 de mai sus) arată că rănilor acestuia din urmă, fie că au fost cauzate de poliție sau de altcineva, erau suficient de grave ca să fie considerate maltratare conform Articolului 3 (vezi, de exemplu, *A. împotriva Marii Britanii*, hotărâre din 23 septembrie 1998, *Rapoarte* 1998-VI, p. 2699, § 21, și *Ribitsch împotriva Austriei*, hotărâre din 4 decembrie 1995, Seria A nr. 336, p. 9 și 26, §§ 13 și 39). Guvernul nu a contestat că rănilor reclamantului, presupunând că s-ar fi dovedit că îi fuseseră cauzate acestuia în mod deliberat pe când se afla sub controlul poliției, au atins un nivel de gravitate suficient spre a le încadra în Articolul 3.

Rămâne de apreciat dacă Statul ar trebui să fie considerat responsabil conform Articolului 3 pentru aceste răni.

64. Curtea își reiterează jurisprudența confirmând standardul de probă “dincolo de îndoieli raționale” în aprecierea sa asupra probelor (vezi *Avșar împotriva Turciei*, nr. 25657/94, § 282, CEDO 2001). O astfel de probă

poate decurge din coexistența unor deducții suficient de puternice, clare și concordante sau din presupuneri de facto similare necontestate.

65. Curtea este sensibilă la natura subsidiară a rolului său și recunoaște că trebuie să aplice prudență în preluarea rolului de tribunal de primă instanță de facto, atunci când acest lucru nu devine inevitabil prin circumstanțele unui caz anume (vezi, de exemplu, *McKerr împotriva Marii Britanii* (hot.), nr. 28883/95, 4 aprilie 2000). Cu toate acestea, acolo unde se fac afirmații în contextul Articolului 3 din Convenție Curtea trebuie să aplice o examinare deosebit de profundă (vezi, *mutatis mutandis*, *Ribitsch împotriva Austriei*, citat mai sus, Seria A nr. 336, § 32, și *Avșar*, citat mai sus, § 283) chiar dacă unele proceduri și cercetări pe plan intern au avut deja loc.

66. Curtea observă că la scurt timp după ce a plecat de la secția de poliție în seara de 4 iulie, reclamantul a fost internat la Spitalul din Mangalia cu răni diagnosticate ca traumatism cranio-cerebral. La 7 iulie 1997 a fost externat din spital. La 8 iulie 1997 un medic legist l-a examinat și a găsit contuzii în jurul ochilor, pe degetele de la mâna sa dreaptă, pe piept, pe pulpa și glezna drepte, și un hematom la cap. Reclamantul a afirmat că toate aceste răni îi fuseseră cauzate de polițiști în timpul petrecut la secția de poliție, dar Guvernul a afirmat că Crinel M. fusese cel ce l-a lovit pe reclamant, scurt timp înainte ca acesta să ajungă la secția de poliție.

67. Nu se contestă că reclamantul a fost victima violenței la 4 iulie 1997 fie la scurt timp înainte de sosirea sa la secția de poliție fie pe durata șederii sale în secția de poliție. Ținând seama de gravitatea rănilor suferite de reclamant, Curtea consideră de neconceput ca, dacă reclamantul ar fi ajuns la secția de poliție cu contuzii pe corp, polițiștii să nu le fi observat. Mai mult, dacă poliția a observat contuziile, în mod normal ar fi trebuit să-l întrebe ce le provocase și fie să-l ducă la spital fie să cheme un doctor.

68. Curtea observă că, în ciuda susținerii Guvernului, nu există dovezi că l-ar fi lovit cineva pe reclamant înainte de a fi intrat în secția de poliție. Anume, nici o dovadă culeasă de poliție imediat după incident, adică în iulie 1997 nu sugerează că reclamantul fusese lovit de Crinel M., cu excepția declarației reclamantului din 4 iulie 1997, pe care a retras-o pe 8 iulie, susținând că fusese dată sub presiunea poliției.

Abia în 6 octombrie 1997 trei polițiști au prezentat o nouă versiunea a evenimentelor, declarând că reclamantul a ajuns la secția de poliție după ce polițiștii reveniseră de la cercetarea la fața locului din 4 iulie 1997, și că avea contuzii pe corp la sosire. Nici unul din martorii oculari la altercația dintre reclamant și Crinel M. nu a confirmat noua versiune prezentată de poliție, anume că Crinel M. îl bătuse pe reclamant. Cât despre Crinel M., el a negat constant că l-ar fi bătut pe reclamant.

69. Revenind la constatările de facto făcute de procurori, Curtea consideră că se bazează integral pe relatările din octombrie 1997 făcute de

ofițerii de poliție acuzați de maltratare sau de colegii acestora. Nu numai că procurorii au acceptat fără rezerve afirmațiile acestor ofițeri de poliție, dar se pare că au ignorat declarații cruciale, cum ar fi cele ale lui Rita G., martor ocular al altercației dintre reclamant și Crinel M., și aceea a lui Venușa L., care îl însoțise pe reclamant la secția de poliție. Aceasta din urmă a declarat în iulie și septembrie 1997 că reclamantul nu avusese contuzii înainte de a merge la poliție, dar prezentase semne de violență când a plecat de la secția de poliție.

70. Cercetările efectuate de autoritățile naționale par să fi avut și alte neajunsuri. În special, cu excepția lui Rita G., nici unul dintre ceilalți vecini care fuseseră martori la incidentul dintre reclamant și Crinel M. nu a fost interogat. De asemenea nici ofițerul de poliție Gheorghe C. menționat în declarație lui Dumitru CA. din 11 iulie 1997 (paragraful 19).

71. Este de asemenea de remarcat că reclamantul însuși nu a fost niciodată întrebat cu privire la origina contuziilor sale, nici când s-au făcut afirmații că fusese bătut de Crinel M., nici după ce s-a plâns procurorului că poliția îl bătuse. Similar, nici unul dintre ofițerii de poliție care declaraseră că reclamantul avea contuzii la sosirea sa la secția de poliție nu a fost solicitat să explice de ce nu a fost chestionat cu privire la originea contuziilor sale nici la sosire la secția de poliție pe 4 iulie 1997 nici mai târziu, când au aflat că fusese internat în spital. Nu s-a dat nici o explicație de către

autorități legat de întrebarea de ce nu s-au luat măsuri să se cerceteze pretinsa sa bătaie de către Crinel M.

72. Curtea mai observă că decizia din 4 mai 1998 a Procurorului Militar Șef din Constanța nu numai că nu a clarificat întrebarea legată de cine era responsabil pentru rănila reclamantului, dar mai mult, a formulat unele acuzații contra mai multor indivizi fără a aduce nici o dovadă în sprijinul acelor acuzații.

73. În sfârșit, Curtea remarcă un număr de contradicții în dosarul de cercetare: deși Dumitru CA. a declarat la 11 iulie 1997 că reclamantul a ajuns la secția de poliție înainte să se întoarcă patrula de poliție, ofițerul de poliție Marius I. a declarat pe 6 octombrie 1997 că reclamantul sosise după echipa de polițiști care venea de la cercetări (vezi paragrafele 20 și 27). Mai mult, rezoluția procurorului din 12 noiembrie 1997 de a refuza să înceapă urmărirea penală legat de ofițerii de poliție menționa că la 4 iulie 1997 reclamantul distrusese unele haine ale prietenei sale, dar mama lui Steluța a declarat la 9 iulie 1997 că acest lucru se petrecuse pe 28 iunie (vezi paragrafele 20 și 28).

74. În lumina celor de mai sus și pe baza întregului material prezentat ei material, Curtea consideră că Guvernul nu a stabilit în mod satisfăcător că rănila reclamantului au fost cauzate altfel decât prin tratamentul aplicat acestuia pe când se afla sub controlul poliției la secția de poliție în seara de 4 iulie 1997, și conchide că acest răni au fost rezultatul unui tratament

inuman și degradant. Ca urmare, a avut loc o încălcare a Articolul 3 din Convenție.

75. Ținând seama de deficiențele sus-menționate identificate la cercetare, Curtea mai conchide și că autoritățile Statului nu au efectuat o anchetă adecvată a afirmațiilor reclamantului precum fusese maltratat. Așadar, a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție și sub acest capăt de procedură.

III. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLELOR 6 § 1 ȘI 13 DIN CONVENȚIE

76. Reclamantul a susținut că cercetarea realizată de autorități nu a fost suficientă spre a întruni standardele Convenției. În acest sens, el a invocat Articolul 6 § 1 din Convenție, care prevede, în măsura în care este relevant:

“Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil de către o instanță ... care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil ...,”

și Articolul 13 din Convenție, care prevede:

“Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în executarea atribuțiilor lor oficiale.”

77. Guvernul a ripostat că pretinsa atacare a reclamantului din 4 iulie 1997 a fost adecvat cercetată și că deci sistemul judiciar român nu îi refuzase reclamantului un o cale de atac eficientă.

A. Articolul 6 § 1 din Convenție

78. Curtea observă că suferințele reclamantului în baza Articolului 6 § 1 din Convenție sunt în mod indisolubil legate de plângerea sa mai generală legată de modul în care autoritățile de cercetare au trata reclamația sa că fusese bătut de poliție pe 4 iulie 1997 și de repercusiunile pe care acest lucru le-a avut asupra accesului său la căi de atac eficiente. Ca urmare consideră adecvat să examineze această reclamație legat de obligația mai generală a Statelor conform Articolului 13 de a asigura o cale de atac eficientă în cazul încălcării Convenției (vezi, printre alte autorități, *Kaya împotriva Turciei*, hotărâre din 19 februarie 1998, *Rapoarte* 1998-I, p. 329, § 105).

79. Curtea găsește deci inutil să mai stabilească dacă a existat o încălcare a Articolului 6 § 1.

B. Articolul 13 din Convenție

80. Curtea reiterează că Articolul 13 din Convenție garantează disponibilitatea, la nivel național, a unei căi de atac pentru a aplica substanța drepturilor și libertăților Convenției sub orice formă s-ar putea să fie asigurată de ordinea de drept internă. Efectul Articolului 13 este deci să

ceară prevederea unei căi de atac interne spre a se putea aborda substanța unei “reclamații discutabile” în baza Convenției și a se acorda o soluție adecvată, deși li se dă Statelor Contractante o anumită discreție legat de modul în care se conformează obligațiilor lor conform Convenției din această prevedere. Amploarea obligației în baza Articolului 13 variază în funcție de natura plângerii reclamantului în baza Convenției. Totuși, calea de atac cerută de Articolul 13 trebuie să fie “eficientă” în practică dar și de drept; în special, exercitarea acesteia nu trebuie să fie împiedicată în mod nejustificabil de acțiunile sau omisiunile autorităților Statului intimat (vezi *Tekdağ împotriva Turciei*, nr. 27699/95, §95, 15 ianuarie 2004).

81. Curtea reiterează că Articolul 13 din Convenție cere ca acolo unde în chestiune se află o încălcare discutabilă a unuia sau mai multor drepturi conform Convenției, trebuie ca victima să aibă la dispoziție un mecanism de a stabili orice răspundere a funcționarilor sau organismelor de Stat pentru acea încălcare. Statelor Contractante li se acordă o anumită discreție legat de modul în care își respectă obligațiile din Convenție sub această prevedere. Ca regulă generală, dacă o singură cale de atac nu satisface prin ea însăși în întregime cerințele Articolului 13, ansamblul de căi de atac prevăzut de legislația internă ar putea să facă acest lucru (vezi, printre multe alte autorități, *Kudla împotriva Poloniei* [GC], nr. 30210/96, § 157, CEDO 2000-XI; vezi și *Čonka împotriva Belgiei*, nr. 51564/99, § 75, CEDO 2002-I).

82. Totuși, extinderea obligației Statului în baza Articolului 13 variază în funcție de natura plângerii reclamantului, și în anumite situații Convenția cere să se asigure o cale de atac specială. Așadar, în cazuri de deces suspect sau de maltratare, dată fiind importanța fundamentală a drepturilor protejate de Articolele 2 și 3, Articolul 13 cere, în afară de plata unei despăgubiri acolo unde este cazul, o cercetare profundă și mai eficientă capabilă de a duce la identificarea și pedepsirea celor responsabili de fapte de maltratare (vezi *Anguelova împotriva Bulgariei*, nr. 38361/97, §§ 161-162, CEDO 2002-IV; *Assenov și alții împotriva Bulgariei*, citat mai sus, § 114 et seq.; și *Süheyla Aydın împotriva Turciei*, nr. 25660/94, § 208, 24 mai 2005).

83. Pe baza dovezilor aduse în cazul de față, Curtea a constata că autoritățile de stat au fost responsabile pentru rănilor suferite de reclamantul la 4 iulie 1997. Plângerile reclamantului la autoritățile interne în această privință s-au bazat pe aceleași dovezi și deci au fost “discutabile” pentru scopurile Articolului 13 (vezi *Boyle și Rice împotriva Marii Britanii*, hotărâre din 27 aprilie 1988, Seria A nr. 131, p. 23, § 52). Autoritățile aveau deci o obligație de a executa o cercetare eficientă a afirmațiilor sale îndreptate împotriva ofițerilor de poliție. Din motivele arătate mai sus nu se poate considera că ar fi fost executată o cercetare penală eficientă conform Articolului 13, ale cărui cerințe sunt mai ample decât obligația de cercetare impusă de Articolul 3 (vezi, *mutatis mutandis*, *Buldan împotriva Turciei*, nr. 28298/95, § 105, 20 aprilie 2004; *Tanrikulu împotriva Turciei*, nr.

23763/94, § 119, CEDO 1999-IV; și *Tekdağ*, citat mai sus, § 98). Ca urmare, orice alte căi de atac disponibile pentru reclamant, inclusiv o cerere de despăgubiri, au avut șanse de succes limitate și ar putea fi considerate teoretice și iluzorii, și incapabile să ofere reparații reclamantului. Deși instanțele de judecată civile au capacitatea de a face o apreciere independentă a faptelor, în practică greutatea pe care o are ancheta penală precedentă este atât de importantă, încât chiar cele mai convingătoare dovezi contrarii prezentate de un reclamant ar fi adesea respinse și o astfel de cale de atac s-ar dovedi doar teoretică și iluzorie (vezi *Menesheva împotriva Rusiei*, nr. 59261/00, § 77, 9 martie 2006, și *Corsacov împotriva Moldovei*, nr. 18944/02, § 82, 4 aprilie 2006). Acest lucru este ilustrat de faptul că printre numeroasele exemple de jurisprudență internă prezentate de Guvern, dintre care unele datau din anii 1970, nici un singur caz nu a arătat că o instanță civilă nu s-ar considera investită de o soluție a autorităților de urmărire penală care constata că agenții Statului nu comiseseră o maltratare.

Curtea poate deci conchide că, în circumstanțele specifice ale cauzei, posibilitatea de a chema poliția în instanță pentru daune este doar teoretică.

84. Curtea constată deci că reclamantului i s-a refuzat o cale de atac eficientă în privința pretensei sale maltratări de către poliție. Ca urmare, a existat o încălcare a Articolului 13 din Convenție.

IV. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 14 COROBORAT CU ARTICOLELE 3 ȘI 13 DIN CONVENȚIE

85. Reclamantul s-a plâns că maltratarea pe care a suferit-o și refuzul procurorului militar de a pune sub acuzare ofițerii de poliție responsabili pentru maltratarea sa datorat în măsură substanțială apartenenței sale la etnia romilor, și deci în contradicție cu cerința nediscriminării stabilită de Articolul 14 coroborat cu Articolele 3 și 13. Articolul 14 din Convenție prevede:

“ Exercițarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

86. Reclamantul a susținut că maltratarea la care a fost supus de poliție pe când se afla în interiorul secției de poliție Mangalia și atitudinea pasivă a autorităților au rezultat mai ales din faptul că el era de origine rom. A replicat că originea sa etnică era cunoscută ofițerilor de poliție. De asemenea a afirmat că autoritățile de cercetare s-au referit deschis și în mod repetat la originea sa etnică drept un factor ce milita împotriva plângerii sale contra abuzurilor poliției. Reclamantul a subliniat că afirmația sa trebuie evaluată în contextul nereușitei bine documentate și repetate a autorităților române de a soluționa cazurile de violențe anti-romi și de a lua măsuri contra discriminării.

87. Guvernul a considerat plângerea reclamantului a fi nejustificată.

88. Jurisprudența Curții cu privire la Articolul 14 stabilește că discriminare înseamnă a trata diferit, fără o justificare obiectivă și rațională, persoane în situații clar similare (*Willis împotriva Marii Britanii*, nr. 36042/97, § 48, CEDO 2002-IV). Violența rasială este un afront deosebit față de demnitatea umană și, având în vedere consecințele periculoase ale acesteia, necesită din partea autorităților o vigilență specială și o reacție viguroasă. Pentru acest motiv autoritățile trebuie să se folosească de toate mijloacele disponibile spre a combate rasismul și violența rasistă, astfel întărind viziunea democratică a unei societăți în care diversitatea nu este percepută ca o amenințare ci ca o sursă de îmbogățire. (vezi *Nachova și alții împotriva Bulgariei* [GC], nr. 43577/98 și 43579/98, § 145, CEDO 2005-VII).

89. Curtea reamintește în continuare că în cercetarea incidentelor violente, autoritățile de Stat au datoria suplimentară de a lua toate măsurile raționale spre a demasca orice motivație rasistă și de a constata dacă ura sau prejudiciile etnice au putut juca sau nu un rol în evenimente (vezi *Nachova și alții împotriva Bulgariei*, citat mai sus, § 160).

90. Tratarea violenței și brutalității induse rasial pe picior de egalitate cu cazuri care nu au accente rasiste ar însemna să închidem un ochi față de natura specifică a acțiunilor care sunt deosebit de distructive pentru drepturile fundamentale. Nerealizarea acestei distincții a modului în care

sunt abordate situații diferite în esență poate constitui un tratament nejustificat ireconciliabil cu Articolul 14 din Convenție (vezi *Nachova și alții împotriva Bulgariei*, citat mai sus, cu referințe în continuare).

91. Suntem de acord că dovedirea motivației rasiale se va dovedi extrem de dificilă în practică. Obligația Statului intimat de a investiga posibile accente rasiste într-un act violent este o obligație de a depune cele mai bune eforturi și nu este absolută; autoritățile trebuie să facă ce este rațional în circumstanțele cauzei (vezi, *Nachova și alții împotriva Bulgariei*, citat mai sus, § 160).

92. Confruntată cu plângerea reclamantului în baza Articolului 14, sarcina Curții este de a stabili mai întâi de toate dacă rasismul a fost un factor causal sau nu în maltratarea reclamantului de către poliție și în legătură cu aceasta, dacă Statul intimat și-a respectat sau nu obligația de a investiga posibilele motive rasiste. Mai mult, Curtea trebuie de asemenea să examineze dacă în realizarea cercetărilor legat de susținerea reclamantului că a fost maltratată de poliție, autoritățile interne au discriminat împotriva reclamantului și dacă da, dacă discriminarea s-a bazat pe originea sa etnică.

93. În privința primului capăt al cererii, mai ales afirmația că maltratarea s-a bazat pe prejudicii rasiale, Curtea reamintește că în aprecierea probelor în acest context, a adoptat standardul dovezii “mai presus de dubii raționale”. Totuși, scopul ei nu a fost niciodată de a împrumuta abordarea sistemelor juridice naționale care fac uz de acel standard. Rolul său este nu

de a se pronunța asupra vinovăției penale sau răspunderii civile ci asupra responsabilității Statelor Contractante în baza acestei Convenții. În lucrările aflate în fața sa, Curtea nu așează bariere procedurale în calea admisibilității probelor sau formule prestabilite pentru aprecierea sa. Adoptă concluziile susținute, în opinia sa, de evaluarea liberă a tuturor probelor, inclusiv a acelor deducții ce pot decurge din fapte și susținerile părților. Conform jurisdicției sale stabilite, probele pot decurge din coexistența unor deducții suficient de puternice, clare și concordante sau a unor presupuneri de fapt similare necontestate. Mai mult, nivelul de convingere necesar spre a ajunge la o anumită concluzie și, în acest context, distribuția sarcinii probei este intrinsec legată de specificitatea faptelor, natura afirmațiilor făcute și dreptul din Convenție aflat în cauză. Curtea este de asemenea atentă la seriozitatea care caracterizează o decizie că un Stat Contractant a încălcat drepturile fundamentale (vezi , *Nachova și alții împotriva Bulgariei*, citat mai sus, § 147 și referințe în continuare).

94. Curtea ia notă că reclamantul nu s-a referit la fapte anume spre a-și întemeia susținerea că violența la care a fost supus a avut motivație rasială. În loc de aceasta, a susținut că afirmația sa trebuie apreciată în contextul eșecului documentat și repetat al autorităților române de a soluționa cazurile de violență anti-romi și de a oferi remedii pentru discriminare.

95. Totuși, exprimarea preocupării de către diferite organizații cu privire la numeroasele acuzații de violență împotriva romilor comisă de ofițerii

români din domeniul aplicării legii și repetatul eșec al autorităților române de a remedia situația și a redresa discriminarea nu sunt suficiente spre a considera că s-a constatat că motive rasiste au jucat un rol în maltratarea reclamantului.

96. Trecând la celălalt aspect al afirmației reclamantului, anume obligația Statului de a investiga posibilele motive rasiale, Curtea observă că a constata deja că autoritățile române au încălcat Articolul 3 din Convenție în sensul că nu au realiza o cercetare semnificativă a maltratării reclamantului (vezi paragrafele 69 - 75 de mai sus).

Mai observă și că nu au existat afirmații de abuzuri verbale rasiste exprimate de poliție în timpul incidentului care a implicat folosirea forței contra reclamantului. Ca urmare, contrar situației din cauza *Nachova și alții* (hotărârea citată mai sus, § 166), procurorii din cazul de față nu au avut în față *prima facie* informații plauzibile de violență indusă de ură care să necesite cercetarea posibilelor motive rasiste în ale evenimentelor.

97. Totuși, Curtea observă că numeroasele incidente anti-romi care au implicat adesea agenți ai Statului după căderea regimului comunist în 1990, și alte dovezi documentate de eșec repetat al autorităților în a soluționa cazurile de astfel de violențe erau cunoscute publicului în general, deoarece erau regulat prezentate de mass-media. Reiese din probele prezentate de reclamant că toate aceste incidente au fost în mod oficial aduse în atenția autorităților și ca urmare, acestea din urmă au inițiat diverse programe

având drept scop eradicarea acestui tip de discriminare. Neîndoielnic, astfel de incidente, precum și politicile adoptate de cele mai înalte autorități din România spre a lupta contra discriminării romilor erau cunoscute autorităților de cercetare în cazul de față, sau ar fi trebuit să fie cunoscute, și deci ar fi trebuit să se acorde o grijă specială cercetării posibilelor motive rasiste din spatele violenței.

98. Nu numai că nu a existat nici o încercare din partea procurorilor de a verifica comportamentul polițiștilor implicați în violență, care să verifice, de exemplu, dacă mai fuseseră implicați în trecut în incidente similare sau dacă au fost acuzați de a prezenta sentimente anti-romi, dar procurori au făcut remarci tendențioase referitoare la originea romă a reclamantului pe tot parcursul cercetării (vezi paragrafele 28 și 31 de mai sus). Nu s-a prezentat nici o justificare de către Guvern referitor la aceste remarci.

99. Curtea a mai constata că astfel de remarci făcute de autoritățile judiciare române cu privire la originea romă a unui solicitant erau pur discriminatorii și a ținut seama de ele ca factor agravant în examinarea plângerii reclamantului în baza Articolului 3 din Convenție în cauza *Moldovan și alții împotriva României* (nr. 2) (nr. 41138/98 și 64320/00, hotărâre din 12 iulie 2005, §§ 108 - 114 și 120 și 121).

100. În cauza de față, Curtea constată că remarcile tendențioase făcute de procurori cu privire la originea romă a reclamantului dezvăluie o

atitudine general discriminatorie a autorităților, care a întărit convingerea reclamantului că orice cale de atac în cazul său era pur iluzorie.

101. Ținând seama de toate elementele de mai sus, Curtea consideră că necercetarea de către agenții de aplicare a legii a posibilelor motive rasiale în maltratarea reclamantului, asociată cu atitudinea lor pe parcursul cercetării constituie o discriminare față de drepturile reclamantului contrară Articolului 14 luat în coroborare cu Articolele 3 în partea sa procedurală și 13 din Convenție.

Rezultă de aici că a existat o încălcare a Articolului 14 din Convenție coroborat cu Articolele 3 în partea sa procedurală și 13.

V. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

102. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Daune

103. Reclamantul a pretins 60,000 euro (EUR) ca daune non-pecuniare.

104. Guvernul a cerut Curții să respingă cererile reclamantului ca fiind exagerate și nefondate.

105. Curtea observă că reclamantul a suferit numeroase răni provocate de agenții Statului, cum ar fi traumatismul cranian și contuzii în jurul ochilor, pe degetele de la mâna dreaptă, pe piept, și pe coapsa și glezna sa drepte. Curtea constată că autoritățile Statului intimat încalcă Articolul 3 prin maltratarea aplicată reclamantului de agenții Statului și din cauza neinvestigării de către autorități a susținerilor reclamantului. Mai constată că reclamantului i s-a refuzat o cale de atac eficientă legat de pretinsa sa maltratare de către poliție cu încălcarea Articolului 13 și că reclamantul a fost discriminat din cauza originii sale etnice în dreptul său de a se bucura de drepturile ce i se cuvin conform Articolelor 3 și 13. În aceste circumstanțe, consideră că suferința reclamantului și frustrarea nu pot fi compensate prin simpla constatare a unei încălcări. Ținând seama de jurisprudența sa precedentă cu privire la Articolul 3 (a se vede în special, *Khudoyorov împotriva Rusiei*, nr. 6847/02, CEDO 2005-X (extrase); *Matko împotriva Sloveniei*, nr. 43393/98, hotărâre din 2 noiembrie 2006; și *Dilek Yilmaz împotriva Turciei*, nr. 58030/00, hotărâre din 31 octombrie 2006) și făcând aprecierea pe baze echitabile, Curtea îi acordă EUR 8.000.

B. Costuri și cheltuieli de judecată

106. Reclamantul a mai solicitat alți EUR 14.271 drept costuri și cheltuieli judiciare suportate atât la nivel intern cât și pe durata procedurii la

Curte de către reprezentanții săi, ce urmează a se plăti direct acestora după cum urmează:

(i) European Roma Rights Centre (Centrul European pentru Drepturile Romilor) a cerut EUR 605 pentru 15 ore de activitate juridică petrecute cu trecerea în revistă a probelor și pledoariilor, consiliere strategică, și redactarea adreselor către Curte;

(ii) reclamantul a mai prezentat un contract de asistență juridică încheiat cu avocatul său, d-na Macovei, conform căruia aceasta din urmă ar fi urmat să fie plătită cu anumite onorarii pe oră, pe baza unor liste de ore efectiv lucrate. Un document detaliat a fost prezentat, indicând datele precise și numărul de ore lucrate pentru pregătirea cazului, care se ridică la 116 ore în total, și onorariul pe oră pentru orice tip de activitate: EUR 5 pe oră pentru adrese simple și alte activități de secretariat, EUR 20 pe oră cheltuieli de deplasare suportate în mod necesar, EUR 45 pe oră pentru întruniri, interviuri și declarații scrise și EUR 120 pe oră pentru cercetări ale jurisprudenței și legislației, studii ale documentelor de la dosarul cauzei, redactarea observațiilor cu privire la admisibilitate și fond și justa satisfacție. Au mai fost prezentate fișe de pontaj cu orele efectiv lucrate, inclusiv fișe de pontaj și costurile de deplasare între București și Mangalia și pentru întâlniri între avocat și reclamant și tatăl său. Onorariile totale solicitate de avocat se ridică la EUR 13.366;

(iii) în sfârșit, Comitetul Român Helsinki a cerut EUR 300 pentru asistență tehnică și corespondență diversă.

107. Reprezentanții reclamantului au susținut că numărul de ore petrecut de ei cu cazul nu era excesiv și se justifica prin complexitatea sa și abundența detaliilor. Timpul s-a justificat prin încercările repetate de a obține acces la dosarul medical și prin faptul că întreaga corespondență cu Curtea a fost realizată într-o limbă străină.

108. Cât despre onorariile orare, reprezentanții au susținut că se încadrau în media onorariilor în mod normal aplicate de firmele de avocatură din București, anume EUR 200 pe oră. În plus, un onorariu orar de EUR 120 era rezonabil, ținând seama de reputația avocatului ca expert în domeniul drepturilor omului.

109. Guvernul nu a contestat numărul de ore petrecut de reprezentanții reclamantului, dată fiind complexitatea cauzei. Totuși, el a considerat că onorariul pe oră al avocatului de EUR 120 era excesiv, și a făcut referire în acest caz la un număr de cazuri din Bulgaria în care Curtea acordase onorarii care se ridicau la rate orare de EUR 40-50. A mai susținut că reclamantul nu prezentase nici un contract cu European Roma Rights Centre (Centrul European pentru Drepturile Romilor) ca bază obiectivă pentru calculul onorariului acestuia. În final, a susținut că suma de EUR 300 cerută de Comitetul Helsinki nu era susținută de nici o dovadă.

110. Curtea reiterează că pentru ca costurile și cheltuielile de judecată să poată fi rambursate conform Articolului 41, trebuie să se constate că au fost efectiv și în mod necesar suportate și erau rezonabile ca sumă (vezi, de exemplu, *Nilsen și Johnsen împotriva Norvegiei* [GC], nr. 23118/93, § 62, CEDO 1999-VIII, și *Boicenco împotriva Moldovei*, nr. 41088/05, § 176, 11 iulie 2006). Conform regulii 60 § 2 din Regulamentul Curții, trebuie prezentate detalii pentru toate punctele, în absența acestora Camera poate respinge cererea integral sau parțial.

111. În cazul de față, ținând seama de criteriile de mai sus, de lista pe puncte prezentată de reclamant și de numărul și complexitatea problemelor abordate și substanțiala contribuție a avocaților din 1999 până în prezent, Curtea acordă reclamantului suma cerută, după cum urmează: EUR 605 pentru European Roma Rights Centre (Centrul European pentru Drepturile Romilor), EUR 13,366 pentru d-na Monica Macovei și EUR 300 pentru Comitetul Român Helsinki, ce se vor plăti separat într-un cont bancar indicat de fiecare din reprezentanții reclamantului.

C. Dobânda curentă

112. Curtea consideră adecvat ca dobânda curentă să se bazeze pe rata marginală de împrumut a Băncii Central Europene, la care să se adauge trei puncte procentuale.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
CURTEA
ÎN UNANIMITATE**

1. *Declară* Cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție atât în partea sa substanțială cât și procedurală;
3. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 13 din Convenție din cauza lipsei de căi de atac eficiente în privința maltratării reclamate;
4. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 14 coroborat cu Articolele 3 în partea sa procedurală și 13 din Convenție;
5. *Hotărăște*
 - (a) că Statul intimat va plăti, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă conform Articolului 44 § 2 din Convenție, următoarele sume:
 - (i) EUR 8.000 (opt mii de euro) reclamantului ca daune non-pecuniare, plus orice impozite s-ar aplica la acea sumă, a se converti în lei românești (RON) la rata aplicabilă la data plății;
 - (ii) EUR 14.271 (paisprezece mii două sute șaptezeci și unu euro) pentru costuri și cheltuieli de judecată, plus orice impozite s-ar

HOTĂRÂREA COBZARU împotriva ROMÂNIEI

aplica la acea sumă, a se plăti într-un cont bancar indicat de fiecare reprezentant după cum urmează :

- (α) EUR 605 (șase sute cinci euro) către European Roma Rights Centre;
 - (β) EUR 13.366 (treisprezece mii trei sute și șaizeci și șase euro) către d-na Monica Macovei, a se converti în lei românești (RON) la rata aplicabilă la data plății; și
 - (γ) EUR 300 (trei sute) către Comitetul Român Helsinki, a se converti în lei românești (RON) la rata aplicabilă la data plății;
- (b) că după scurgerea celor trei luni sus menționate până la achitare va fi plătită dobânda simplă la sumele de mai sus la o rată egală cu rata marginală de împrumut a Băncii Central Europene pe durata perioadei de neplată plus trei puncte procentuale;

6. *Respinge* celelalte pretenții ale reclamantului pentru justa satisfacție.

Redactată în limba engleză, și comunicată în scris la 26 iulie 2007, conform art. 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Santiago QUESADA

Grefier

Elisabet FURA-SANDSTRÖM

Președinte